

Sygn. akt (...)

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Hajduczenia

Protokolant: Magdalena Kalata

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2016 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko A. K. (1) (poprzednio K.)

o zapłatę

na skutek sprzeciwu pozwanej od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B.z dnia 25 maja 2015 roku, sygn. akt (...)

I. Uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w B.z dnia 25 maja 2015 roku, sygn. akt (...) i oddala powództwa w całości.

II. Zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 50 zł (pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

III. Nakazuje zwrócić pozwanej ze Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim) kwotę 69,14 zł (sześćdziesiąt dziewięć złotych czternaście groszy) tytułem nadpłaconych kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt (...)

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Z. z siedzibą we W. wystąpił o zasądzenie od pozwanej A. K. (1) (poprzednio K.) kwoty 2765,34 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wnosił o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wywodził, że pozwana i (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością łączyła umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych o numerze dłużnika 1. (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała dostęp do usług świadczonych przez poprzedniego wierzyciela o zobowiązała się do uiszczania opłat. Podał, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wobec czego nieopłacona kwota należności głównej stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, wierzyciel pierwotny wezwał A. K. (1) do zapłaty kwoty pieniężnej i jednocześnie poinformował, że w przypadku niewypełnienia obowiązków określonych w treści w/w wezwania wierzytelność zostanie przelana na rzecz (...) S.A. Z uzasadnienia pozwu wynika, że w dniu 6 maja 2004 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością zawarła z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z pierwotnym wierzycielem, a następnie (...) S.A. w dniu 7 listopada 2005 roku scedował przedmiotową wierzytelność na rzecz (...) S.A (...), który w dniu 10 października 2006 roku zbył dochodzoną wierzytelność na rzecz strony powodowej. Według powoda na

kwotę należności głównej dochodzonej pozwem składa się suma nieuiszczonych opłat: (...) nr: (...) na kwotę 105,12 złotych- kwota roszczenia 100,18 złotych z terminem płatności 6 czerwiec 2001 rok, (...) nr (...) na kwotę 750 złotych- kwota roszczenia 750 złotych z terminem płatności 7 lipiec 2001 rok, (...) nr (...) na kwotę 102,35 złotych- kwota roszczenia 102,35 złotych z terminem płatności 7 lipiec 2001 rok, (...) nr: (...) na kwotę 750 złotych- kwota roszczenia 750 złotych z terminem płatności 7 października 2001 rok. W ocenie powoda dowodem istnienia oraz obowiązku spełnienia świadczenia ciężącego na pozwanej A. K. (2) jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej Nr (...) (...) z dnia 9 kwietnia 2015 r., podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem. Z pozwu wynika, że zadłużenie pozwanej obejmuje należność główną w wysokości 1702,53 złotych oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1062,81 złotych, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

Wyrokiem zaocznym z dnia 25 maja 2015 roku, sygn. akt (...) Sąd Rejonowy orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, rozstrzygnął o kosztach procesu i wyrokowi co do pkt I nadał rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwana A. K. (1) w sprzeciwie od w/w wyroku zaocznego wnosila o uchylenie przedmiotowego orzeczenia i oddalenie powództwa w całości oraz domagała się zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia i wskazywała na fakt nieudowodnienia roszczenia zarówno co do wysokości, jak i co do zasady.

Sąd ustalił i zważył co następuje:

Bezsporne w sprawie jest, że w dniu 6 maja 2004 roku (...) (...)Sp. z o. o w W. dokonała umownie przelewu wierzytelności przysługującej jej wobec pozwanej A. K. (1) o nr klienta 1. (...) na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.. Przelana wierzytelność obejmowała kwotę 1702,53 złotych tytułem roszczenia głównego i 787,88 złotych tytułem odsetek (k. 10-11-, k. 14).

Umową przelewu wierzytelności z dnia 7 listopada 2005 roku (...) S.A. z siedzibą we W. zbył na rzecz (...) S.a(...). z siedzibą w L. wierzytelność przysługująca mu względem pozwanej obejmującą kwotę 1702,53 złotych tytułem należności głównej i 826,90 złotych tytułem odsetek. (k. 12- 12v, k.14).

Następnie, na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 10 października 2006 roku (...) S.a(...). z siedzibą w L. przelał na rzecz strony powodowej wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej o nr klienta 1. (...) na kwotę 1702,53 złotych tytułem kapitału i 848,60 złotych tytułem odsetek. (k. 13-14).

W dniu 9 kwietnia 2015 roku strona powodowa wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych i funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...) (...) w którym oświadczyła, że w dniu w dniu 6 maja 2004 roku nabyła od (...) S.A. z siedzibą we W. wierzytelność wobec dłużnika A. K. (1), wynikającą z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr dłużnika 1. (...), zaś wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia niniejszego wyciągu wynosiła łącznie 2765,34 złotych, w tym należność główna – 1702,53 złotych i odsetki -1062,81 złotych.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2004.171.1800) świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej lub elektronicznej za pomocą formularza udostępnionego na stronie internetowej dostawcy usług. Wymóg formy pisemnej lub elektronicznej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług przedpłaconych świadczonych w publicznej sieci telekomunikacyjnej, publicznie dostępnych usług telefonicznych świadczonych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.(ust.2.).

W myśl art. 509 § 1 kc wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.(§ 2).

W myśl natomiast art. 513 § 1 kc dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tyłu praw, ile miał cedent. Wyraża to paremia *nemo in alium plus iuris transferre potest quam ipse habet*. Cesjonariusz nie może więc żądać od dłużnika świadczenia w większym rozmiarze niż cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem (J. Mojak (w:) Kodeks..., s. 162; H. Ciepła (w:) Komentarz..., s. 595; B. Łubkowski (w:) Kodeks..., s. 1225). Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Wskazuje się na trzy rodzaje zarzutów: te, które przysługiwały dłużnikowi w stosunku do cedenta, zarzuty osobiste dłużnika oraz zarzuty dotyczące samej umowy cesji (nie będące zarzutami ani osobistymi, ani służącymi w stosunku do cedenta)

Powództwo podlegało oddaleniu.

W myśl art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Jeżeli chodzi o rozkład ciężaru dowodu, to powód powinien udowodnić fakty pozytywne, które stanowią podstawę jego powództwa tj. okoliczności prawo tworzące, a pozwany, jeżeli faktów tych nie przyznaje, ma obowiązek udowodnienia okoliczności niweczących prawo powoda.

Na wstępie wskazać należy, że w ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie dawał podstaw do uznania, ażeby zaistniały przesłanki uzasadniające obciążenie pozwanej należnościami dochodzonymi pozwem a wynikającymi z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu i wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji.

Sąd uznał, że powód nie udowodnił istnienia wierzytelności wobec pozwanej, jak też tego, czy jest ona wymagalna i w jakim zakresie. W aktach sprawy brak było bowiem zarówno umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, z której powód wywodzi swoje roszczenia, jak także regulaminu lub innych dokumentów, z których wynikają wierzytelności, na które powołuje się powód. W kontekście powyższego, trudno przyjąć by powód w sposób należyty wykazał zasadność roszczenia, albowiem braki w zakresie dowodów uniemożliwiają Sądowi merytoryczną weryfikację wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, zarówno w zakresie wysokości należności głównej, jak i odsetek, tym bardziej, że brak określenia sposobu wyliczenia kwoty dochodzonej pozwem stanowił zarzut pozwanej.

Zdaniem Sądu takim dowodem nie jest wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu z dnia 9 kwietnia 2015 roku dotyczący wierzytelności wobec dłużnika A. K. (1), wynikającej z zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr dłużnika 1. (...). Fakt, że z mocy art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. Nr 146, poz. 1546 ze zm.) księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych nie powoduje jednak sam w sobie podstawy do uwzględnienia powództwa. Pamiętać, bowiem należy, że domniemanie prawne z art. 244 § 1 kpc w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić

się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 roku w sprawie I ACa 652/12).

Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 ust. 1 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w tym przepisie stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z 7 października 2009 roku, sygn. akt III CZP 65/09).

Oceny tej nie zmienia również treść umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 10 października 2006 roku (k.13-13v). Należy zauważyć, że zgodnie z przepisem art. 516 kc zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Oznacza to, że samo oświadczenie cedenta nie może być wyłącznym dowodem potwierdzającym wymagalność wierzytelności przysługującej powodowi, skoro ustawodawca przewidział odpowiedzialność cedenta za wady prawne cedowanej wierzytelności, w tym w zakresie zarówno faktu istnienia wierzytelności, jak i rozmiaru określonego w umowie. Jeśli natomiast przesłanki i zasady odpowiedzialności zbywcy wierzytelności nie są określone w przepisach regulujących stosunek wewnętrzny, zasadne jest zastosowanie w tym zakresie przepisów regulujących odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania (art. 471 i n. kc); tak też K. Zagrobelny (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2006, s. 891; H. Ciepła (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2006, s. 670.

Po wtóre, nawet gdy przyjąć, że strona powodowa w sposób należyty udowodniła kwotę dochodzoną pozwem zarówno w zakresie jej wysokości, jak i wymagalności, to zdaniem Sądu w rozpatrywanej sprawie o braku podstaw do uwzględnienia powództwa przesadził skutecznie podniesiony przez pozwaną A. K. (1) zarzut przedawnienia dochodzonego pozwem roszczenia.

Zgodnie z art.118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Termin przedawnienia roszczenia w przedmiotowej sprawie wynosi 3 lata, gdyż zarówno strona powodowa jak i zbywca pierwotnej wierzytelności (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością są niewątpliwie przedsiębiorcami prowadzącymi działalność gospodarczą.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą i wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Według powoda wierzytelność dochodzona pozwem wynika z umowy zawartej przez pozwaną z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością - jako przedsiębiorcą a zatem, ponieważ dotyczy zadłużenia za okres od czerwca 2001 roku do 7 października 2001 r. z terminami płatności w w/w okresach, z uwagi na trzyletni termin przedawnienia, wierzytelność nabyta przez stronę powodową w drodze cesji a dochodzona od pozwanej uległa w całości przedawnieniu.

Pozew został wniesiony dopiero w dniu 15 kwietnia 2015 roku, zaś strona powodowa nie wykazała, aby nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c.) jak również nie wykazała, by opóźnienie w dochodzeniu roszczenia spowodowane zostało postępowaniem pozwanej a tym samym brak jest podstaw do uznania, że zgłoszony zarzut przedawnienia w sprawie był nadużyciem prawa, o którym mowa w art. 5 k.c.

Powyższa skutkowało przyjęciem, że zgodnie z art.117§2 k.c pozwana poprzez skuteczne powołanie się na zarzut przedawnienia uzyskała prawo do uchylenia się od zaspokojenia wskazanego w pozwie roszczenia.

Zgodnie z treścią art. 347 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Przepis art. 332 § 2 stosuje się odpowiednio.

W tym stanie rzeczy na mocy art. 6 kc., art.117§2 k.c. i art.118 k.c. w zw. z art. 347k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi w całości stronę powodową.

Sędzia